

L'absurde naît de la confrontation de l'appel humain avec le silence déraisonnable du monde. CAMUS

Op de rand van de wereld

Elke Van Campenhout

Misschien is Europa wel de enige maan in ons zonnestelsel waar stromend water voorhanden is. Maar wat voor nut heeft water op een levenloze planeet? Ik stel me Europa voor als een uitgestrekte vlakte, een landschap zonder begin of eind. Het glinsterende water een nutteloze spiegel die het heelal onbewogen weerkaatst. Een maan zonder verlangen, met als enige troef de zinloze reflectie van een zich oneindig herhalend universum.

De kunstenaarstweeling Deufert+Plischke speelt in *as if (it was beautiful)* precies met deze zinledige weerspiegeling. In een voorstelling die zich opbouwt als een heldere compositie van herhalingen, schuiven de beelden van beide performers keer op keer over elkaar heen. Hun gelaat zit verborgen in een anonieme kartonnen doos, waarop met onhandige viltstiftlijnen een aangezicht wordt getekend. In de projectie schemert door het gelaat van de ene het gezicht van de andere door. Net zoals hun lichamen het van elkaar overnemen in

de beweging. Nooit zijn ze echt samen, maar uit de constructie van hun aanwezigheid resulteert een aarzelend, onvolkomen samenzijn. Een samenvallen zonder aanraking, zonder verlangen of passie.

Uit hun lichamen spreekt het hopeloze lonken naar de troost van een reünie. In de nihilering van hun onderling verschil verliezen ze alles wat hen eigen is. Het aangezicht, dat een willekeurig gelaat krijgt opgetekend. Het lichaam in identieke panty's, zonder

sekse, in de bodem verzonken. Ze bewegen volgens identieke patronen. De ingesproken tekst een onophoudelijke repetitieve stroom van korte frases die steeds weer tot nieuwe interpretaties klonteren. *as if (it was beautiful)* ontwijkt elke identificatie. Net zoals de performers hun identiteit verloochenen ten voordele van de gedeelde constructie, ademen de beelden een onlocaliseerbare desolaatheid uit. De landschappen schraal en uitgestrekt, waarin het eenzame lijf gedurig lijkt weg te teren. Alsof in dit zelfverlies de uiteindelijke bevrijding ligt besloten.

Still Katrin Deufert en Thomas Plischke

Son corps léger
est-il la fin du monde?
c'est une erreur
c'est un délice glissant
entre mes lèvres
près de la glace
mais l'autre pensait:
ce n'est qu'une colombe qui respire
quoi qu'il en soit
là où je suis
il se passe quelque chose
dans une position délimitée par l'orage

Echo werd door Hera gestraft met het onvermogen om zelf tot spreken te komen. Vanaf dat ogenblik kon zij enkel nog herhalen wat haar door anderen werd voorgezegd. Getroffen door een diepe liefde voor de ongenaakbare Narcissus, werd zij veroordeeld tot een eeuwige herhaling van zijn afwijzing. Narcissus zelf kwijnde uit puur onverschilligheid weg, zodanig opgeslorpt door het verlangen naar zijn eigen beeld, dat de al te banale behoeften naar voedsel en drank hem niet langer konden boeien. En uit de aarde waarin hij weggrote bloeiden bloemen op. Sisyphus werd gestraft door de goden omdat hij de Dood in ketens had geslagen. Eenmaal overleden verschalkte hij Hades en